

Sí, es clar, dormir! Amb totes les coses que m'estan passant pel cap, porte tres hores al llit sense poder aclucar l'ull, però de sobte he tingut una visió. He vist el llibre: *Coneix-te a tu mateix* obert per la pàgina 371, capítol 3, apartat 12, però no podia llegir-lo. M'he alçat i m'he posat a buscar-lo. Ara recordava. Era un llibre que el pare va donar-me quan jo era xicotet, però al qual no vaig donar cap importància.

Misteriosament està al mateix lloc on l'havia vist, obert per la mateixa pàgina, baix del meu llit. Quina cosa més estranya...

He agafat el llibre i m'he posat a llegir-lo per l'apartat que deia la nota: s'anomenava *Sobre l'espill de diamant*.

“L'espill s'utilitza per a mirar en el fons de l'esperit d'un mateix, per a alliberar-lo dels lligams de la carn i poder travessar barreres infranquejables de manera humana, per exemple, les diferents dimensions que existeixen”

A més, baix d'aquest apartat, mon pare havia afegit una nota a mà:

“Només n'hi ha dos exemplars, i els dos estan en el meu poder.”

Sobre esta cosa estava treballant mon pare? Aquesta bogeria? Dos espills miraculosos que permeten realitzar impossibles? I per què només em deixà un? Es que ell té l'altre? Va aconseguir el que pretenia i per això va desaparèixer?

Tantes preguntes em vénen al cap, i cada vegada més. Crec que m'estic tornant boig. Boig perdut. I per fi, aconseguisc dormir.

Al matí següent m'alce fet pols, amb un sabor amarg, i em dirigisc al servei. Em trobe fatal i sent que tot em dóna voltes. Vomite.

Ho he pensat seriosament i vaig a seguir-lo. Pense fer el que ell volia. Ja m'he decidit.

M'encamine a la tauleta de nit, on havia deixat l'espillet, i l'agafe. Però, com dimonis faig per a utilitzar-lo? He d'entrar en una mena de trance o alguna cosa per l'estil? Aleshores recorde la nota la nota que vaig trobar darrere de l'espill: “Només hi ha una forma de trencar-lo.” He de voler destruir-lo, des del fons del meu cervell. No, del meu esperit. Tanque els ulls i em concentre. Veig com l'espill es desfà, àtom per àtom, a la meua ment. Contemple la seua destrucció: la realitze.

En eixe moment, es com si em partira en dues meitats, com si la meua ànima es separara del cos.

Havia vist algo paregut una vegada, en alguna pel·lícula o videojoc: els dos costats de l'espill; un, el que vem normalment, i l'altre, el vertader, la nostra essència. Què és aquesta sensació? Potser he alcançat un nivell superior? Sóc Déu?

